

Počasi zapre oči in zaspi. —

Danes je pritekla v izbo sosedova Olga, vsa rdeča je bila in se je smehljala.

„Kje pa je Zinka?“

„Bolna je. V izbi leži.“

Olga se prestraši.

„Zinka bolna?“

„Da.“

Gre v drugo izbo in tamkaj ugleda mamo in Zinko.

„Zinka! Olga je prišla!“

Zinka odpre oči in se ozre v mamo.

„Kje je?“

„Tu. Poglej!“

Olga stopi k postelji.

„Zinka!“

„Olga!“

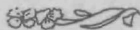
In zopet so se bolnici zaprle oči.

Olga je zajokala in odšla . . .

* * *

Zinka ne bo še umrla. Prišel je danes zdravnik in je rekel, da bolezen ni nevarna. Čez par tednov da je že lahko zdrava.

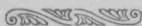
Zdrava bo zopet Zinka in takrat bo spet prišla Olga in se bo smehljala srečna . . . *Cvetinomiški.*

Prava pobožnost.

Neka osemletna deklica je pobožno molila v svoji spalnici. Bilo je že ob enajstih dopoldne. Kar pride nenadoma babica in se začudi: „Kaj pa delaš tukaj, dete moje?“ — „Molim k ljubemu Bogu, dobra babica!“ — „Ali nisi zjutraj molila?“ — „O, da!“ — „Kako pa, da si zopet zdaj prišla molit? Ali si se kaj

pregrešila?“ — „O ne, kolikor morem vedeti, ne.“ — „No, zakaj pa sedaj moliš? Povej mi vendar!“ — „Zato, ker ljubim Boga,“ odvrne blaga deklica.

Maki in plavice.

(Basen.)

Maki so se prešerno zibali med zlatimi žitnimi valovi in so se pričkali s plavicami, ki so jim odrekale lepoto

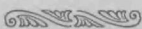
„Me plavice smo lepše in plave smo kot poletno nebo!“

„Mi maki smo lepši, rdeči smo kot večerna zarja in kot lica zdravega otroka!“

Mimo sta prišla dva kmeta in sta obstala:

„U, koliko je tega grdega plevela!“ . . .

Zvonimir Maslè.

Zajček.

Majhnega zajčka
Tonček imel je;
bil mu je radost,
bil mu veselje.

Svetlih očesec
pa dolgoušen —
aj, pa kako je
bil hudomušen!

Belčken je bil ves
pa dolgoušen
in kakor Tonček
sam — neposlušen.

Tiho čepel je —
kar se je vslôčil,
s krepeljčki Tončku na
rokco je skočil:

„Kaj mi pa hočeš,
kaj mi boš, Tonček?
Ti si hlapčiček —
jaz pa baronček.“

Cvetko Gorjančev.

